

EMILY ΠΑΝΚΧΕΡΣΤ

Η ιστορία μου

Απόσπασμα από την αρχή του βιβλίου

Αυτοί οι άνδρες και οι γυναίκες είναι τυχεροί που γεννιούνται σε μια εποχή κατά την οποία ένας μεγάλος αγώνας για την ανθρώπινη ελευθερία βρίσκεται σε εξέλιξη. Είναι επιπρόσθετη τύχη να έχει κανείς γονείς που συμμετέχουν προσωπικά στις μεγάλες κινητοποιήσεις του καιρού τους. Χαίρομαι και είμαι ευγνώμων που αυτή είναι η περίπτωση μου. Μια από τις πρώτες μου αναμνήσεις είναι ένα μεγάλο παζάρι που πραγματοποιήθηκε στην πατρίδα μου το Μάντσεστερ, με αντικείμενο την συγκέντρωση χρημάτων για την ανακούφιση της φτώχειας των πρόσφατα απελευθερωμένων μαύρων των Ηνωμένων Πολιτειών. Η μητέρα μου συμμετείχε ενεργά στην προσπάθεια και σε εμένα, ως μικρό παιδί, μου εμπιστεύτηκαν μια τυχερή τσάντα με την οποία βοήθησα στη συγκέντρωση χρημάτων.

Μικρή όπως ήμουν -δεν θα μπορούσα να είμαι περισσότερο από πέντε χρονών – ήξερα πολύ καλά το νόημα των λέξεων σκλαβιά και χειραφέτηση. Από το νηπιαγωγείο ήμουν συνηθισμένη να ακούω τις συζητήσεις υπέρ και κατά της δουλείας και του αμερικάνικου εμφύλιου πολέμου. Αν και η βρετανική κυβέρνηση τελικά αποφάσισε να μην αναγνωρίσει τη Συνομοσπονδία, η κοινή γνώμη στην Αγγλία είχε διαχωριστεί κάθετα πάνω στα ζητήματα της δουλείας και της απόσχισης. Σε γενικές γραμμές, οι τάξεις των ιδιοκτητών ήταν υπέρ της δουλείας, αλλά υπήρχαν και πολλές εξαιρέσεις στον κανόνα.

Οι περισσότεροι του κύκλου μας ήταν αντίθετοι στη δουλεία και ο πατέρας μου, ο Ρόμπερτ Γκούλντεν, ήταν πάντα ένας ένθερμος υποστηρικτής της κατάργησης της. Ήταν αρκετά διακεκριμένος στο κίνημα ώστε να διοριστεί σε μια επιτροπή για να συναντηθεί και να καλωσορίσει τον Henry Ward Beecher όταν έφτασε στην Αγγλία για μια ξενάγηση. Το μυθιστόρημα της κυρίας Beecher's "Η καμπίνα του θείου Τομ", ήταν τόσο αγαπημένο ώστε η μητέρα μου το χρησιμοποιούσε συνεχώς ως πηγή βραδινών ιστοριών για τα γοητευμένα αυτιά μας. Αυτές οι ιστορίες, ειπωμένες σχεδόν πενήντα χρόνια

πριν, είναι σήμερα τόσο φρέσκιες στο μυαλό μου σαν τα γεγονότα που περιγράφονται λεπτομερώς στις πρωινές εφημερίδες. Πράγματι, είναι πολύ ζωντανές, επειδή έκαναν βαθιά εντύπωση στη συνείδησή μου. Μπορώ ακόμα να ανακαλέσω τη συγκίνηση που ένιωθα κάθε φορά που η μητέρα μου διηγιόταν τον αγώνα της Ελίζας για ελευθερία πάνω στον σπασμένο πάγο του ποταμού του Οχάιο, την αγωνιώδη καταδίωξη, και την τελική διάσωση από τον αποφασισμένο γέρο Κουακέρο. Επίσης συναρπαστική ήταν η ιστορία της φυγής ενός μαύρου αγοριού από τη φυτεία του απάνθρωπου αφέντη του. Το αγόρι δεν είχε δει ποτέ σιδηρόδρομο και όταν βρέθηκε κατά μήκος της άγνωστης σιδηροδρομικής γραμμής, ακούγοντας το βρυχηθμό του τρένου να πλησιάζει, ο ήχος των τροχών στην φαντασία του έμοιαζε να επαναλαμβάνει ξανά και ξανά τις φοβερές λέξεις: «Πιάσε ένα νέγρο» «Πιάσε ένα νέγρο» «Πιάσε ένα νέγρο!». Αυτή ήταν μια φοβερή ιστορία, και καθ' όλη τη διάρκεια της παιδικής μου ηλικίας, κάθε φορά που ταξίδευα με ένα τρένο, σκεφτόμουν εκείνο το αγόρι σκλάβο να δραπετεύει από το τέρας που το κυνηγούσε.

Αυτές οι ιστορίες, με τα παζάρια και τα ταμεία αρωγής και τις συνδρομές, για τα οποία άκουσα τόσα πολλά, είμαι σίγουρη ότι άφησαν μια μόνιμη εντύπωση στον εγκέφαλο και τον χαρακτήρα μου. Ξύπνησαν μέσα μου τα δύο σύνολα εντυπώσεων στα οποία έχω ανταποκριθεί σε όλη μου τη ζωή: πρώτον, θαυμασμός για το πνεύμα του αγώνα και της ηρωικής θυσίας με την οποία σώζεται η ψυχή του πολιτισμού και δεύτερον, εκτίμηση του ευγενέστερου πνεύματος που συγκινείται για να αποκαταστήσει και να επιδιορθώσει τις καταστροφές του πολέμου.